

Ōgai Mori

LA BALLARINA

Traducció del japonès de Marta Morros

V I E N A
E D I C I O N S

Ja han acabat d'estibar el carbó. Les taules del menjador de segona classe han quedat en silenci total, i fins i tot la intensa claror del llum sembla esvair-se. Aquesta nit, els companys amb qui m'acostumo a reunir aquí per jugar a cartes s'allotgen en un hotel i només jo m'he quedat a bord del vaixell.

Han passat cinc anys des que vaig rebre les tan anhelades ordres de viatjar a Occident i vam atracar aquí mateix, a Saigon. De tot allò que veia, de tot allò que sentia, no hi havia res que no em meravellés, i em deixava endur per la ploma amb què cada dia escrivia milers de paraules al diari de viatge que aleshores es va publicar en un periòdic i que va tenir molt bona acollida entre els lectors, però que ara em semblen immadures, i em pregunto què devien pensar les persones cultes de les

meves divagacions fútils sobre qüestions comunes entorn de la fauna, la flora i la geologia, i també dels costums, com si fossin rareses.

Ara, de tornada a casa, les llibretes que he comprat amb la intenció d'escriure-hi els meus diaris romanen amb els fulls en blanc. Pot ser que durant els meus estudis a Alemanya hagi adquirit una actitud *nil admirari*? No és això, hi ha una altra raó.

De fet, el jo que ara torna a Orient no és el jo d'antany que va partir cap a Occident. No només em sento molt insatisfet acadèmicament, sinó també deprimat per haver après com d'errant és la vida, atès que, si bé els desitjos dels cors aliens són contradictoris, el meu propi cor també canvia de parer amb facilitat. A qui podria mostrar uns escrits que plasmarien uns sentiments que, per uns instants, ahir considerava bons i, avui, dolents? Potser aquest és el motiu pel qual no em decideixo a escriure els diaris. Però no és això, hi ha una altra raó.

Ah! Ja han passat més de vint dies des que vam salpar del port de Bríndisi. Per dur millor la melancolia del viatge durant la travessia, és normal establir contacte amb els altres passatgers, però jo m'he enclaustrat a la meva cabina amb l'excusa que no em trobo bé. Gairebé no parlo amb cap dels altres viatgers, ja que ningú no sap el penediment que em turmenta.

Al principi, aquest penediment era com un núvol fi que em fregava el cor d'esquitllentes, que no em deixava veure el paisatge muntanyós de Suïssa o enterbolia el meu interès per les restes arqueològiques d'Itàlia; amb el pas del temps, però, vaig arribar a menysprear el món i a mi mateix, fins que, sovint, de l'agonia que em pesava sobre les espatlles, se'm removia el ventre, i actualment, el remordiment se m'ha enquistat al fons del cor, convertit en una petita ombra, i tot el que lleigeixo i tot el que veig desperten en mi aquells vells sentiments, com una imatge reflectida en un mirall o l'eco d'una veu, i el meu cor pateix en tot moment. Ah! Com

podria esborrar aquest penediment? Si fos un penediment d'una altra mena podria compondre uns versos o un poema per alleugerir els meus sentiments. Ben al contrari, crec que aquest penediment s'endinsa cada vegada més al meu cor. Aprofitant que aquesta nit no hi ha ningú i que encara queda una bona estona perquè el grum apagui els llums, intentaré escriure la meva història a grans trets.